

17 De bouwvakker

Ik had het voornemen in deze blog 17 een aantal gedachten rond het thema *Verlangen naar volkomenheid* op te schrijven. Dit als vervolg op mijn blog 16 *I have a dream* en de ongekend vele en positieve reacties daarop. Wie overigens nog mee wil doen: mijn mailbox staat open!

Maar ik wil nu liever eerst een kort verhaal opschrijven, dat schijnbaar heel ver weg staat van het thema Volkomenheid. Of toch juist niet?

Onze badkamer had hier en daar nog wat herstelwerk nodig, de nasleep van een volledige renovatie vorig voorjaar, toen geluk in ons huis nog heel gewoon was. Het verantwoordelijke installatiebedrijf had daarvoor een speciaal soort klusjesman ingehuurd. Ik weet niet of jij het weet, maar dat zijn mensen die beschikken over een ongekend breed vakmanschap: kitten, timmeren, metselen, tegels zetten – gouden handen! Het resultaat van een evolutieproces van – bij hem – eenenveertig jaar; hij moest nog elf jaar en zag daar wel tegenop, hoe graag hij zijn werk ook deed. Dat lichaam, meneer!

Het kwam mooi uit: toen hij zijn klus in hoog tempo en heel fraai had geklaard, liep het tegen half tien, voor mensen in de bouw de eerste koffietijd. Vraag niet of een bouwvakker om negen uur een kop koffie wil. Nee, meneer, half tien, vaste prik! In ons dertiger jaren huis is al menig klusser over de vloer geweest – er zijn immers grenzen aan mijn (ver)bouwliefhebberij en kunde op dat gebied – en we hebben de goede gewoonte ontwikkeld, dat we (als het maar even kan) samen in de eetkeuken in ons souterrain een kop koffie drinken. Of liever twee, want daar draait het vrij-

wel altijd op uit, als je twee, drie boterhammen eet! De kof-

fie bijna altijd mét melk en suiker, en het liefst veel! Het lepeltje mag er rechttop in staan.

Aan de overkant van de gracht (voor wie het niet weet: onze achtertuin

grenst aan de stadsgracht) zagen hij en wij het sloopafval van het voormalige ziekenhuis Isala Weezenlanden zich opstapelen. Het geronk van de sloopshovel klonk beschaafd door de ramen met dubbel glas in de grote openslaande keukendeuren. "Een dochter van mij heeft daar gewerkt," begon hij en hij knikte met zijn hoofd richting de gracht. Aan zijn dialect was te horen dat hij uit een streek boven Zwolle kwam. Er volgde een lang verhaal, waarbij wij volstonden met het zo nu en dan stellen van een vraag. Over drie dochters die alle drie verpleegkundige waren geworden, van hun werk hielden en er trots op waren; die ene dochter werkte nu in de nieuwe Isala kliniek en ze had het geweldig naar haar zin! Over een zoon die manager was in een zorginstelling. Wat een trotse vader zat tegenover ons.

Hij vertelde ook over hun dochttertje dat – al weer dertig jaar geleden – was overleden toen ze drie jaar oud was. Ze had een bloedziekte waardoor haar weerstandsvermogen vrijwel volledig ontbrak. Ruim twee jaar was ze in een isoleerkamer van het Wilhelmina Ziekenhuis in Utrecht behandeld en verpleegd.

Hij vertelde over hun bezoeken, over hun onvermogen hun dochttertje te helpen, over de pijn, over het verdriet. Daar zat hij, die stoere bouwvakker, zijn gouden handen rustten op de tafel, zijn ogen glinsterden van tranen.

Toen vertelde hij over die ene kinderarts. Hij had hun dochtertje die twee jaar behandeld, had veel met de ouders gesproken. Hij noemde hem bij zijn voornaam, want er was een band ontstaan.

Een band waarin voor deze kinderarts professionele afstand en menselijke nabijheid blijkbaar in een volkomen evenwicht met elkaar waren. Op de dag waarop hun dochtertje werd begraven, was de

arts gekomen en de hele dag bij het gezin gebleven. Om zijn taak naar het gezin te voltooien.

Het was ruim na tien uur toen de bouwvakker zijn broodtrommel dicht deed en opstond. Hij had de tijd genomen om te vertellen, wij om te luisteren. We liepen samen naar zijn auto, we gaven elkaar een hand en voelden ons – daar twijfel ik niet aan – met elkaar verbonden.

Ik durf de vraag nauwelijks te stellen, maar toch:

Zou het kunnen zijn dat soms – ja, soms – het menselijk geluk, vrede in het hart tot volheid kan groeien, juist als ook ooit – ja, ooit – intens verdriet zich daarin heeft genesteld?